

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (tredje avdelningen)
den 28 juni 2000 *

I mål T-338/99,

Lily Karoline Schuerer, tidigare tjänsteman vid Europeiska gemenskapernas kommission, München (Tyskland), företrädd av advokaterna H.J. Winzen och M. Angermaier, München, delgivningsadress: advokatbyrå M. Steil, 12, rue d'Anvers, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrädd av M. Bauer och P.M. Cossu, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören A. Morbilli, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: tyska.

angående en talan om fastställelse av att rådet har överträtt EG-fördraget genom att det vid beräkning av sökandens pensionsbelopp har använt en korrigeringskoefficient för Tyskland som inte har fastställts på grundval av levnadskostnaderna i Berlin,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden K. Lenaerts samt domarna J. Azizi och M. Jaeger,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Bakgrund till tvisten

- 1 I enlighet med artikel 82.1 andra stycket i Tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna) korrigeras avgångspensionerna med den korrigeringskoefficient som fastställts för det land där den pensionsberättigade kan styrka att han är bosatt. Enligt bilaga XI till tjänsteföreskrifterna skall de nationella korrigeringskoefficienterna fastställas på grundval av levnadskostnaderna i varje medlemsstats huvudstad.

- 2 Fram till oktober 1990 var Bonn huvudstad i Förbundsrepubliken Tyskland och följaktligen hade korrigeringskoefficienten för denna stat fastställts på grundval av levnadskostnaderna i denna stad.

- 3 Till följd av Tysklands återförening blev Berlin, den 3 oktober 1990, huvudstad i denna medlemsstat.

- 4 Kommissionen har lämnat olika förslag till förordning till rådet i avsikt att få en korrigeringskoefficient för Tyskland fastställd på grundval av levnadskostnaderna i Berlin.

- 5 Den 19 december 1994 antog rådet förordning (EKSG, EG, Euratom) nr 3161/94 om ändring med verkan från och med den 1 juli 1994 av ersättning och pensioner till tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna och de korrigeringskoefficienter som tillämpas (EGT L 335, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 218). I artikel 6.1 i denna förordning föreskrivs med verkan från och med den 1 juli 1994 en korrigeringskoefficient för Tyskland på grundval av levnadskostnaderna i Berlin samt särskilda korrigeringskoefficienter för Bonn, Karlsruhe och München.

- 6 Sökanden, en pensionerad tidigare tjänsteman vid kommissionen, som är bosatt i Tyskland, anser att han missgynnats på grund av att korrigeringskoefficienten för Tyskland efter återföreningen av landet fram till och med den 30 juni 1994 beräknades på grundval av levnadskostnaderna i Bonn.

Förfarandet och parternas yrkanden

7 Det är under dessa förhållanden som sökanden, genom ansökan som inom till förstainstansrättens kansli den 1 december 1999, har väckt följande talan.

8 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— fastställa att rådet har åsidosatt EG-fördraget genom att det vid beräkning av hans pension från och med den 3 oktober 1990, den dag då Berlin blev huvudstad i Tyskland, inte använt den korrigeringskoefficient som motsvarar levnadskostnaderna i denna stad, utan den som motsvarar levnadskostnaderna i Bonn,

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

9 I särskild handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 20 januari 2000, har rådet i enlighet med artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler framställt en invändning om rättegångshinder.

10 Rådet har därvid yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan, eftersom det är uppenbart att den inte kan prövas i sak,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

- 11 I skrivelse av den 3 mars 2000 har sökanden avstått från att yttra sig över invändningen om rättegångshinder.

Upptagande till sakprövning

- 12 I enlighet med artikel 114.3 i rättegångsreglerna skall återstoden av förfarandet för prövning av en invändning om rättegångshinder vara muntligt, om inte rätten bestämmer annat. Rätten finner att handlingarna i förevarande mål innehåller tillräckliga upplysningar. Det finns därför ingen anledning att inleda det muntliga förfarandet.

Parternas argument

- 13 I sin invändning om rättegångshinder har rådet först gjort gällande att i det fall de yrkanden som framställts i ansökan kan anses avse en begäran om ogiltigförklaring av rådets rättsakter, kan dessa yrkanden inte tas upp till prövning i sak, eftersom de rättsakter mot vilka talan har väckts, nämligen de förordningar i vilka korrigeringskoefficienter har fastställts för alla tjänstemän, tidigare tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna, har förordningskaraktär och inte berör sökanden direkt och individuellt. Rådet har tillagt att alla de berörda förordningarna antogs före 1994, vilket innebär att tidsfristen för att väcka talan enligt artikel 230 femte stycket EG i vilket fall som helst har löpt ut.
- 14 Därefter har rådet gjort gällande att i det fall de yrkanden som framställts i ansökan skall tolkas på så sätt att de syftar till att få fastställt en passivitet, kan de

inte heller tas upp till prövning i sak, eftersom talan avser antagande av en förordning och eftersom sökanden dessutom inte har anmodat rådet att vidta åtgärder, tvärtemot vad som föreskrivs i artikel 232 andra stycket EG.

- 15 Sökanden har i sin ansökan gjort gällande att rådets beslut att intervensera till stöd för kommissionen i det mål som gav upphov till förstainstansrättens beslut av den 1 december 1999 i mål T-81/99, Schuerer mot kommissionen (REGP 1999, s. II-1193) samt den vägran att ändra den felaktiga förordningen som rådet gav uttryck för i sin interventionsansökan i detta mål gör det möjligt att ta upp talan till sakprövning.

Förstainstansrättens bedömning

- 16 Rätten erinrar om att yrkandena i ansökan syftar till att få fastställt att "rådet har åsidosatt EG-fördraget genom att det vid beräkning av [sökandens] pension från och med den 3 oktober 1990, den dag då Berlin blev huvudstad i Tyskland, inte använt den korrigeringskoefficient som motsvarar levnadskostnaderna i denna stad, utan den som motsvarar levnadskostnaderna i Bonn". Eftersom det inte ankommer på gemenskapsdomstolarna att göra principförklaringar (se förstainstansrättens beslut av den 10 februari 1994 i mål T-468/93, Frinil mot kommissionen, REG 1994, s. II-33, punkterna 36 och 37, och förstainstansrättens dom av den 9 juni 1998 i de förenade målen T-171/95 och T-191/95, Al m.fl. och Becker m.fl. mot kommissionen, REGP 1998, s. I-A-257 och II-803, punkt 37) kan dessa yrkanden inte prövas i sak.
- 17 Sökanden har emellertid i sin ansökan (punkt 6) förklarat att talan grundar sig på artikel 173 i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse).

- 18 Enligt artikel 19 första stycket i EG-stadgan för domstolen, vilken enligt artikel 46 första stycket i samma stadga och artikel 44.1 c och d i förstainstansrättens rättegångsregler även skall tillämpas på förfarandet vid förstainstansrätten, skall en ansökan bland annat innehålla uppgifter om föremålet för talan, sökandens yrkanden samt en kortfattad framställning av grunderna för talan.
- 19 Oberoende av vilken terminologi som används skall dessa uppgifter i ansökan vara tillräckligt klara och precisa för att svaranden skall kunna förbereda sitt försvar, och förstainstansrätten skall kunna pröva talan, i förekommande fall utan att behöva begära in ytterligare uppgifter. För att garantera rättssäkerheten och en god rättskipning krävs, för att en talan skall kunna tas upp till sakprövning, att de väsentligaste faktiska och rättsliga omständigheter som talan grundas på åtminstone kortfattat men på ett konsekvent och begripligt sätt framgår av innehållet i själva ansökan (se förstainstansrättens beslut av den 21 maj 1999 i mål T-154/98, Asia Motor France m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-1703, punkt 49, och förstainstansrättens dom av den 24 februari 2000 i mål T-145/98, ADT Projekt mot kommissionen, REG 2000, s. II-387, punkt 66).
- 20 Om yrkandena skulle tolkas generöst som yrkanden om ogiltigförklaring måste det konstateras att sökanden inte någonstans anger vilken eller vilka rättsakter som begärs ogiltigförklarade.
- 21 Sökanden har i sin ansökan nöjt sig med att utan någon närmare precisering hänvisa till den "ifrågasatta åtgärden" (punkt 2), "rådets rättsstridiga förordning" (punkt 3), "rådets aktuella beslut" (punkt 5) och "rådets vägran [...] att ändra sin felaktiga förordning" (punkt 5), "rättsstridiga förordningar" (punkt 8), rådets vägran "att ändra sina felaktiga förordningar" (punkt 8) och "[rådets] beslut att inte upphäva sina felaktiga förordningar" (punkt 9).

22 Ansökan uppfyller under dessa förhållanden inte de formella krav som anges i artikel 19.1 i domstolens stadga och i artikel 44.1 c och d i rättegångsreglerna.

23 Därutöver skall konstateras att även om, som rådet har förstått det, ansökan avsåg ogiltigförklaring av rådets förordning (Euratom, EKSG, EEG) nr 3736/90 av den 19 december 1990 om korrigeringskoefficienter, med verkan från och med den 1 juli 1989, och anpassning, med verkan från och med den 1 juli 1990, av löner och pensioner för tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna samt av de korrigeringskoefficienter som tillämpas på dessa löner och pensioner (EGT L 360, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 129), av rådets förordning (EKSG, EEG, Euratom) nr 3834/91 av den 19 december 1991 om anpassning, med verkan från och med den 1 juli 1991, av löner och pensioner för tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna samt av de korrigeringskoefficienter som tillämpas på dessa löner och pensioner (EGT L 361, s. 13), av rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 3761/92 av den 21 december 1992 om anpassning med verkan från och med den 1 juli 1992 av löner och pensioner för tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna samt av de korrigeringskoefficienter som tillämpas på dessa löner och pensioner (EGT L 383, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 174) och rådets förordning (Euratom, EKSG, EG) nr 3608/93 av den 20 december 1993 om anpassning, med verkan från och med den 1 juli 1993, av löner och pensioner för tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna samt av de korrigeringskoefficienter som tillämpas på dessa löner och pensioner (EGT L 328, s. 1) skall talan avvisas, eftersom denna inte har väckts inom den tvåmånadersfrist som anges i artikel 230 femte stycket EG. Tvärtemot vad sökanden har gjort gällande utgör rådets beslut att intervensera i det ovannämnda målet Schuerer mot kommissionen inte skäl att låta en ny frist börja löpa för att väcka en talan om ogiltigförklaring av rättsakter som vunnit laga kraft.

24 Om man antar att talan skulle anses avse ogiltigförklaring av en påstådd vägran från rådets sida att med retroaktiv verkan från och med den 3 oktober 1990

fastställa en korrigeringskoefficient för Tyskland på grundval av levnadskostnaderna i Berlin, skall talan ändå avvisas. När ett beslut av rådet har nekande karaktär skall det bedömas mot bakgrund av arten av den begäran som ligger till grund för beslutet (domstolens dom av den 24 november 1992 i mål C-15/91 och C-108/91, Buckl m.fl. mot kommissionen, REG 1992, s. I-6061, punkt 22). Den åtgärd som begärts av sökanden är emellertid en åtgärd med allmän giltighet som, om den skulle vidtas, skulle beröra sökanden på samma sätt som varje annan tidigare tjänsteman vid gemenskapen som är bosatt i Tyskland och kan inte beröra sökanden individuellt i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG.

25 Slutligen är det inte möjligt att på grund av ansökans ordalydelse betrakta förevarande talan som grundad på artikel 232 EG, vilket bekräftas av den omständigheten att sökanden inte formellt har anmodat rådet att vidta åtgärder innan förevarande talan väcktes.

26 Av det ovan anförda följer att förevarande talan skall avvisas.

Rättegångskostnader

27 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall rådets yrkande bifallas.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande beslut:

- 1) **Talan avvisas.**

- 2) **Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Luxemburg den 28 juni 2000

H. Jung

Justitiesekreterare

K. Lenaerts

Ordförande